

[Erik B. Smith]

hemmelighed, at en socialpension uden aldersgrænse selvfølgelig ikke er uden betænkeligheder. Det er i og for sig heller ikke forkert at sige, som ministeren siger, at jeg har taget det med de 45 år som udtryk for, at man har betænkeligheder ved en social pension under 45 år. Det har vi, men vi føler os temmelig overbeviste om, at de sociale myndigheder ikke er i tvivl. Det, der har været problemet hidtil, har været, at man har haft nogle, der helt åbenbart ikke har kunnet klare sig ved egen hjælp og havde behov for forsørgelse fra det offentlige, men som ikke kunne skaffe et tilstrækkeligt lægeligt grundlag for det. Man har sendt dem rundt i systemet igen og igen for at finde en eller anden speciallæge, der ville give en erklæring, som man kunne hægte en pension op på. Det har kostet en masse penge. De eneste, der har tjent på det, er lægerne, og de stakkels mennesker, der har kørt rundt i systemet, er blevet dårligere og dårligere af det. Nogle har fået en pension, andre er endt på varig hjælp, men uheldigvis har det været under alle omstændigheder.

Det er denne meget lille gruppe, vi har bekymret os om. Det er muligt, at vi kan finde en løsning på det problem. Det skal jeg ikke sige, men denne gruppe må i alt fald med i et fremtidigt førtidspensionssystem.

I øvrigt siger vi, at det vil være rigtigt, at socialforvaltningen ikke opgiver den pågældende, selv om man får tilkendt pensionen, men løbende må følge ham eller hende med henblik på en placering senere på arbejdsmarkedet, hvis arbejdsmarkedet måtte ændre sig. Det er da naturligvis heller ikke uproblematisk, at man har en sådan bestemmelse, men vi ved af erfaring, at det at blive placeret på arbejdsmarkedet er et spørgsmål både om den enkelte, om arbejdsmarkedsudviklingen og om de initiativer, man i øvrigt måtte tage. Vi tror faktisk, at man på denne måde godt kan få nogle over i en selvhjulpne situation senere.

Vi peger på, at det vil være rigtigt, at arbejdsmarkedets parter får en stærkere placering i pensionsnævnet, og det hænger sammen med vores bekymring for socialpensionens mulige overforbrug, kan man sige. Vi vil ikke have en situation, hvor arbejdsmarkedsudviklingen resulterer i, at der vil være flere, der flyttes over på en social pension. Det ønsker vi ikke. Kommunerne skal gøre

sig enhver anstrengelse for at sikre, at ingen bliver flyttet på pension, uden at alle revalideringsmuligheder er udtømt. Det mener vi at kommunerne må have en økonomisk interesse i.

Det er det, vi skriver. Jeg er ikke sikker på, at det var det, jeg kunne tage ministerens bemærkninger om finansieringsreformen til indtægt for. Vi mener, der bør være en speciel økonomisk interesse på dette område. Det kan formuleres i form af en stimulans til op-søgende, forebyggende arbejde. Det kan også formuleres på den måde, at man siger, at det bliver en andel af pensionen. Hvilken model man skal vælge, har vi ikke lagt os fast på. Vi føler os fuldkommen overbeviste om, at det vil give en enklere sagsbehandling. Når der er den lange ekspeditionstid, er det for de komplicerede sager, er det for at finde frem til den rigtige pension for den pågældende eller for at se, om man overhovedet kan give en pension. Her vil der være så lille forskel på en pension efter de lægelige kriterier og efter de sociale kriterier, at man ikke af den grund vil sende den pågældende fra den ene speciallægeundersøgelse til den anden.

Vi har en særlig regel om dem, der har udført husligt arbejde i hjemmet og er blevet forsørgt og fortsat bliver forsørgt af en ægtefælle. Der siger vi: for denne særlige gruppe vil man betragte det at udføre husligt arbejde som et erhverv, og hvis ikke man kan udføre det erhverv, vil man være berettiget til denne pension. Det er altså ikke nok, at man har udført huslige funktioner og så siger: nu vil jeg ud på arbejdsmarkedet, det kan jeg desværre ikke komme, revalideringen er for-gæves, altså må jeg være berettiget til pension. Det lukker vi af for.

Ministerens oplysninger om det økonomiske vil jeg ikke sige overraskede mig. Vi har godt vidst, at det var over det beløb, som socialdemokratiet i regering havde sat af til en førtidspension. Socialdemokratiet afsatte 444 mill. kr. til formålet pr. 1. januar 1984. Når nu ministeren i anden sammenhæng er så glad for at fremhæve, hvad man har sat af til pensionisterne, uden at fortælle, at det var præcis det samme beløb, som den tidligere regering satte af til pensionisternes varme-hjælp, kunne det måske have været rart at få bekræftet heroppefra, at det beløb satte man faktisk af til en førtidspension.